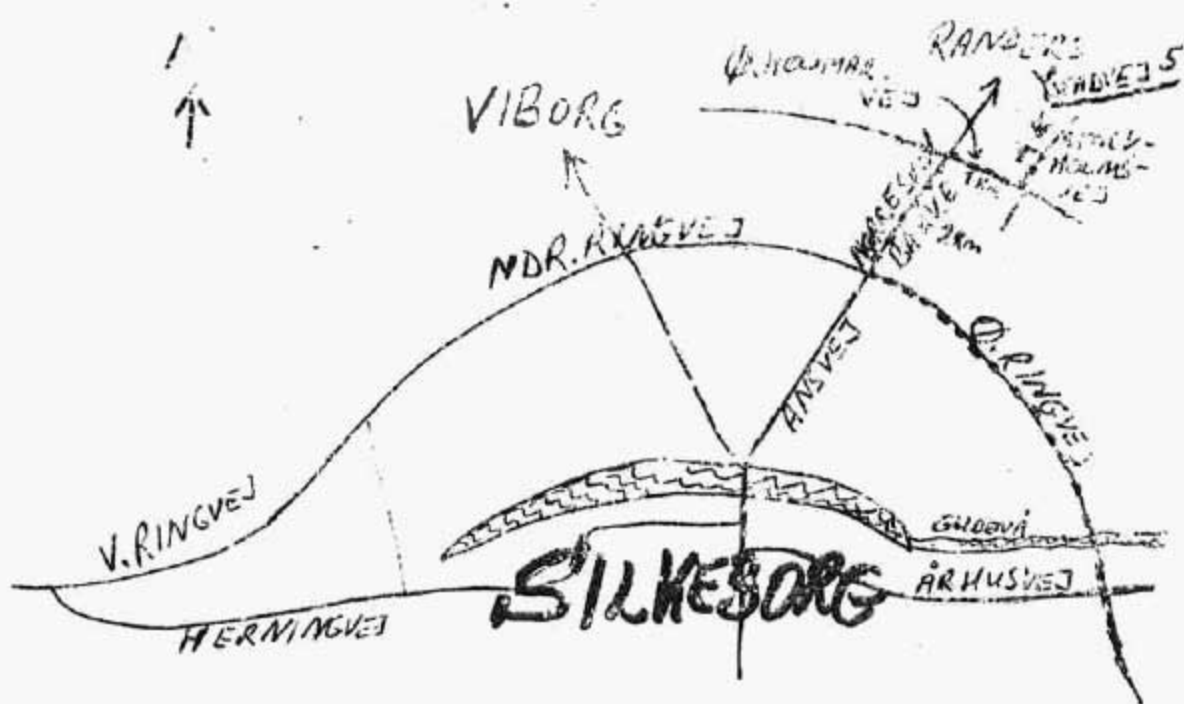

2.3. Kirsten Lønd, Køge, er afgået ved døden den 23-12-1983. Brevet være hendes minde.

SLÆGTSFORENINGEN

Marts 1984

Indbyder til teaterture på Sjælland og i Jylland.

Sjælland: Tirsdag den 10. april.

Riddersalen, Frederiksberg: "KLEOPATRA" (30 bill.)

Spisning kl. 17.30 på "Chas Bodega", Allegade 24 A
1 stk. Christians Ø-sild + biksemad som nogle
troede, deres mødre lavede den.

Pris: Teater: 35 kr for medlemmer, 45 kr for andre
Spisning: 55 kr for alle.
Drikkevarer for egen regning.

Jylland: Onsdag den 25. april

Perronteatret, Herningvej 25, Silkeborg:
"THUMMELUMSEN" (15 bill.)

Spisning kl. 17.30 hos Hanne og John, Ystadvej 5
(se skitse på bagsiden): Dagens særlige ret.

Pris: Teater: 25 kr for medlemmer, 35 kr for andre
Spisning: 40 kr, formodentlig incl. vin

TILMELDING SENEST DEN 18. MARTS TIL:

Hanne og Leif, tlf. 02- 99 24 83

Hanne og John, tlf. 06- 81 34 64

Begrænset antal billetter.

På gensyn

John

Hele verden er et dukketeater

Gustav Wied ville have frydet sig

Endnu en succes for Perron-Teatret

»Kleopatra« som show og spex for alle pengene i Riddersalen

TEATER

KLEOPATRA. Forfatter og scenograf: Paul Arne Kring Sørensen. Komponist og kapelmester: Lars Fjeldmose. Riddersalen.

Der er pyramider nok til alle. Plus ægyptere, romere, en meget livlig tiger, en sur og sulten grib og en højst ejendommelig spiselig fisk. En såkaldt nilmalle.

Jo, der sker virkelig noget, hvor Nilen vander de gode gamle ægypteres jord. Siden Suez-kanalens åbning har man faktisk ikke set så flot en forestilling i Riddersalen som »Kleopatra«.

Da Suez-kanalen åbnede, var der som bekendt samtidig premiere på »Aida«. Og »Kleopatra« er i det ydre som snydt ud af næsen på verdensopera. Et show, et udstyrsstykke, en scenisk – og musikalsk – fantasi, hvor det meste foregår efter principet: ægypt. ægyptere, ægyptisk, og hvor historien er den, vi alle sammen kender fra historiebøgerne samt fra Shaw og Shakespeare.

Med en hel masse show og spex oveni. Anakronismer er der nok af – fra Kleopatras udviklede senecianiske familieforbud, til Cæsar, der bliver spjælvkønt, til Augustus, der bliver spjælvkønt.

Med »Kleopatra« virkelig gør Riddersalen en drøm – drømmen om det store barnlige dukketeater flyttet op på scenen og med rigtige levende skuespillere i alle rollerne. Paul Arne Kring Sørensen har fået lov til at lege med teatret, med scenografien, med maskineriet – om trent som en lille dreng, der på sin 10 års fødselsdag spiser hele lagkagen og en til og en til. Det tager fulde tre timer inklusive en lille pause til at hvile øjnene.

Men i dette tidsrum oplever vi ikke bare den lykkelige og tragiske kærlighedshistorie mellem ægypterdronningen Kleopatra og den romerske feltherre, imperator og erobrers Cæsar – Julius among friends.

Tragisk, fordi Cæsar bliver nødt til at rejse hjem til Rom og lade sig myrde på Kapitolium af Brutus & co. 15. marts – det giver i hvert fald anledning til aftenens bedste fællessang.

Nej, vi får også enden på historien, hvor den romerske anden- og ekstraelsker Marcus Antonius overtager Cæsars plads hos ægypterdronningen, indtil de begge to efter et større søslag i røg og damp (flot scenografi) bliver dræbt af endnu en feltherre, nemlig Octavian – det lokale sidestykke til »Hamlet's Fortinbras«.

Og så er der for resten hele nægt- og rænkespillet ved og omkring det ægyptiske hof – med Daimi (der ligner en grønlander) som Kleopatras hidtil ukendte lillesøster og med aftenens komponist og kapelmester Lars Fjeldmose (der ligner Weekendavisens Flemming Behrendt) i spidsen for det intrikate musikalske.

Det er absolut overdådigt, gennemgående sjovt, omend sjældent rigtig vittigt, og aldrig for alvor kedeligt. Dukketeater som sagt for voksne og andre barnlige sjæle, hvor universaltalentet Paul Arne Kring Sørensen nok ville have gjort klogt i at overlade spex-teksterne til en rigtig forfatter. Lars Feeldmose musik med de mange skjulte citater er til gengæld prima-prima.

Jytte Abildstrøm spiller Kleopatra hærself som en stramtandet tragedienne med visse løsslupne øjeblikke – den morsomste scene er den, hvor hun er i bad. Baard Owe er Cæsar – militærdiktator med medbragt feltstol og en duft af selvironi – og dukker efter Cæsars død op som en norsktalende Octavian.

Erik Clausen (ja, ham!) har som Marcus Antonius et så uartigt glimt i øjet, at det må ende galt – og det gør det jo. Og så er der i øvrigt blødkogte og hårdkogte ægyptere nok til en halv triumfmarch – de leverer selv tromperne – og næsten lige så mange romere.

Balsamerede eller begravede? Heldigvis er de – og vi – i live lidt endnu. Det er det sjoveste af det alt sammen.

JENS KISTRUP

Hvis Gustav Wieds kostelige personage, Thummelumsen, bliver spillet dårligt falder stykket af samme navn totalt til jorden. På Perron-Teatret i Silkeborg, hvor man i aften havde Wied-premiere, havde man fundet den helt rigtige person til at spille denne rolle, som nogle gennem tiderne har knækket halsen på. Karl Bak ikke bare spillede Thummelumsen, han var Thummelumsen, og så var succesen hjemme endnu engang.

Skuespillet vil være de fleste bekendt. Det var Gustav Wied, der selv dramatiserede sin bog »Livsens ondskab«, og stykket havde premiere i begyndelsen af dette århundrede. Wied erkendte, at visse scener kunne være svære at fremstille på teatret. Det gælder således den pragtfulde scene fra »Ædeldolkenes klub«.

På Perron-Teatret har instruktøren H. C. Jensen taget konsekvensen og skåret i stykket med nænsom hånd. Det er ikke teknisk muligt at gennemføre så mange sceneskift på det lille teater, og når Wied selv har gjort opmærksom på, at der kan være problemer, ja, så er ingen trådt for nær.

Roskilde

»Dramaet« udspiller sig i datidens lilleputby - Roskilde - med provinshyens smålig-

hed, sladder og intriger. Midt i det hele går så den skæv- og pukkelryggede Thummelumsen omkring og sliger »man« om sig selv og håber på, at han på et tidspunkt kan få så mange penge, at han kan købe sin føderende gård, Møllegården, tilbage. Som bekendt så sker det, da han vinder i lotteriet.

Gennem den meget enkle og dybest set banale handling lykkes det for Wied at få sagt en hel del om snobberi, minoriteter, mandschauvinisme i højeste potens, ja næsten alle træk af den menneskelige karakter, blot ikke nogen gode træk.

Wied nærer en inderlig mistro til mennesker, og han lægger i stykket ikke skjul på, at han synes vi opfører os mildest talt idiotisk i en lang række tilfælde.

Når stykket har været op-

ført har instruktøren ofte lagt vægt på, at der blev talt sjællandsk, fordi stykket angiveligt foregår i Roskilde. Det har haft katastrofale følger for udfaldet, for man kan ikke viderebringe en dialekt, som man ikke er opvokset med uden at komme til at lyde kunstig. H. C. Jensen har gjort det fornuftige at lade de medvirkende tale deres dagligdags sprog, og hvorfor ikke? At Wied var sjællander er jo ligeså tilfældigt, som at Thummelumsens lotterisiddel bliver brudt ud. De fleste steder, hvor mennesker er samlet, er der en Thummelum-

Forestillingen på Perron-Teatret i aften bar en smule præg af premiererevisitet, og nogle scener trænger også til at blive strammet op, så de ikke kommer

til at virke for langtrukne.

Karl Bak og hans Thummelumsen er omgivet af mange personer, der for nøgles vedkommende er tænkt som »fyld«, mens andre som Knagsled og overlærer Clausen er mennesker af kød og blod.

En relativt lille rolle er menneske-Mortensen, men den har Egon Klok fået virkelig meget ud af. Han har næppe spillet bedre end i dette stykke, og samspillet mellem ham og Karl Bak er næsten et helt revynummer i sig selv. Også Birgitte Røiser har fået meget ud af en lille rolle som Wulfdine.

Opførelsen er vellykket, og når stykket er blevet spillet ind i blodet på skuespillerne, så er den bare hjemme.

Man kunne godt have undt Gustav Wied en stol i det lille serveringsteater. Han ville have smisket af fryd, mens cykelstyrskegget havde roteret lystigt.